

de Par Hundrede Kroner, en Tjenestepige eller en Arbejdsmand har staaende i Sparekassen med samme pro mille som den halve Snes Tusind Kroner, en Gaardmand eller Haandværker ejer, og lige saa meningsløst er det at skære alle Formuer over 30,000 Kr. over een Kam. Ja, ganske vist indfører Rateprincippet her en vis Stigning. Men saa snart man kommer et Stykke op i Vejret, bliver denne Stigning kun for ringe, og netop her blandt de meget store Formuebesiddere er det, der med Lethed kunde indføres en vidtgaende Beskatning, hvorved der vilde kunne indvindes meget store Beløb for Statskassen. Jeg skal blot eksempelvis oplyse, at ved den sidste Opgørelse over Indkomst- og Formueforholdene i København for Aaret 1907 viste det sig, at der var 307 Personer i København med en Formue af over 1/2 Mill. Kr., og tilsammen ejede disse 307 Personer 325 Mill. Kr., altsaa gennemgaende ikke saa lidt over 1 Mill. Kr. hver, hvilket betyder, at vi her i København have ikke saa faa Mangemillionærer. Det vilde, som min ærede Partifælle for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) oplyste, meget let være muligt at indvinde en halv Snes nye Millioner her ved en stærkt forøget Beskatning af de store Formuebesiddere, en Beskatning, som selvfølgelig vilde følelig for dem, men som dog ikke i nogen Maade forrykkede hele deres sociale Eksistens.

Den højtærede Finansminister fortalte, hvordan han havde søgt og søgt uden at kunne finde andre og bedre Skatteobjekter end dem, der her vare tagne op. Jeg tror, at med lidt god Villie vilde han virkelig have været i Stand til at gøre nogle Fund, og jeg skal nævne enkelte af dem, jeg kunde tænke mig, at en Finansminister i en demokratisk Regering allerførst vilde tage op. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds nævnedes f. Eks. en Forøgelse af Arveafgiften og henviste til, at den nye islandske Arveskat vistnok kunde stige til saadant noget som et halvt Hundrede Procent. Om det saa er den tyske Arveskat — og i Tyskland er Beskatningen ellers ikke vidtdreven i demokratisk Retning —, kan den undertiden naa op til omtrent 25 pCt., medens vi herhjemme standse ved 12 pCt. Ved en Forøgelse af Arveskatten — og den kan meget vel svares, selv om det ikke er saa mange Aar siden, vi forhøjede den sidst, der er her ingen Grund til at vente — kunde sikkert vindes ikke saa lidt ind. Hvor meget ved man ikke, den højtærede Finansminister vist

lige saa lidt som jeg. Jeg tror, det ikke vilde være rigtigt at forhøje Begyndelses-sætsærne, de 1, 4, 7 og 10 pCt. for de mindste Arvelodder, men derimod kunde der sikkert uden Skade gennemføres en betydelig stærkere Progression for de større og især for de meget store Arvelodder. Utvivlsomt burde der ogsaa ved en saadan Revision af Loven om Arveafgift indføres en Bestemmelse som den, der findes i Tyskland, hvorefter ogsaa Gaver i levende Live blive gjort til Genstand for en Beskatning i samme Omfang som Arv.

Men der er ogsaa andre Skatteobjekter. Der er f. Eks. den ufortjente Værdistigning, og det forundrer mig uægteligt, at dette Objekt ikke er blevet gjort til Genstand for en kraftig Beskatning nu under den store Finansreform, da jeg dog har Grund til at tro, at i ethvert Fald et af Regeringens Medlemmer, den højtærede Trafikminister, er en stærk Tilhænger af en Værdistigningsskat til Staten. Vel vilde ogsaa Kommunerne have et billigt Krav paa at nyde Andel i en saadan Skat, men det vilde sikkert let være muligt at finde en baade for Stat og Kommune tilfredsstillende Fordeling af Udbyttet, og derved vilde man være ude over det store Spørgsmaal om Kommunernes Stilling, nu de skulle miste en stor Del af Statstilskuddet. Ogsaa en Beskatning af Grundværdierne vilde, naar den blev fornuftig gennemført, være demokratisk forsvarlig. Men jeg giver i øvrigt den højtærede Finansminister Ret i, at her bør man vente, til Resultatet af Prøvevurderingen foreligger.

Den samme Nødvendighed for en foreløbig Udsættelse gælder et andet Skatteobjekt, som jeg skal tillade mig at henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa. Det er de Jorder, Kapitaler og Rettigheder, som ere i fideikommissarisk Besiddelse. Det vilde sikkert være i allerhøjeste Grad naturligt, om Staten tog en meget klækkelig Afgift af saadanne Besiddelser. Men ogsaa her vil det vel nok være rigtigst at udskyde en saadan Beskatning, indtil Kommissionen om Len og Stamhuse har afgivet sin Betænkning.

Men der er flere Skatteobjekter, som synes at ligge saa snublende nær for en Finansminister i et demokratisk Ministerium. Der er f. Eks. Børstransaktioner, d. v. s. ikke saa meget de normale Omsætninger af Penge og Værdier som Spekulationsomsætningerne, navnlig Terminsspekulationerne, Terminsforretningerne. Der er Aktieselskabernes Udbytte. Ja, Forslaget om Indkomst- og Formueskat forhøjer ganske